

Vizsy Ferenc: Se veled, se nélküled... – 2022 november

Az elbulvárosodott világunkban ma már elsősorban a látvány, a sztori, a szaftos intimitás, a szenzáció az érték és egyre kevésbé az ember, pedig a legnagyobb szenzáció, megtalálni az embert az emberben. Minap egy társas összejövetelen futottam össze Lagzi Lajcsival, akivel pár percet tudtam beszélgetni. Galambos Lajos lazán nyitott volt a miniinterjúra, noha az elején volt benne némi tartózkodás.

– *Te is azt akarod tudni, hogyan jutottam ideáig?*

Én nem a hírekbe szabott főszereplőre vagyok kíváncsi, hanem az emberre.

– *Gondolod, hogy van bennem?! – kérdezte némi iróniával. – Köszönöm..., mert, hidd el, ember vagyok én is, de erről mostanában keveset írnak.*

Milyen ember?

– *Olyan, akinek millió ismerőse, ezernyi haverja, de csak kevés igaz barátja van. Az egy kezemen meg tudnám számolni őket... De mind között az első, a leg- és legelső Pisti, a zenésztársam, a menedzserem, aki nem mellesleg az öcsém.*

Könnyen barátkozol?

– *Ismeretségeket kötök könnyen, de a barátságnak ki kell állnia az idő próbáját, és olyan értékeken kell alapulnia, mint az őszinteség, a feltétel nélküli elfogadás és a kölcsönösség.*

Érzékeny ember vagy?

– *Nem romantikus, de romantikára hajló, olyan, akit megfognak az élet szép dolgai.*

Mit látsz meg például a természetben?

– *Sokszor sétálok a Tatai tó mellett a fák között, figyelem az ébredő természet neszeit, hallgatom a madarakat és elcsodálkozom, mennyi kis énekhang, milyen hangzatos egyveleg... Ezek a legjobb napjaim.*

Álmodni is szoktál?

– *Álmodni? Ritkán... Egy-egy fárasztó nap után csak bezuhanok az ágyba és már alszom is. Ha mégis, legtöbbször a 22 éve elhunyt apámat látom. Áll egy fa mellett és szomorú szeme azt kérdezi, hogy miért vagyok tőle olyan távol?*

Ha egy lakatlan szigetre száműznének, s mindössze egy órád lenne, hogy csomagolj, hívj másokat, mik vagy kik lennének az útitársaid?

– *Csak a trombitámat vinném magammal.*

Barátot egyet sem?

– *Miért is akarnám, hogy osztozzanak a szomorú sorsomban?! Ők ott lennének a szívemben, egyébként pedig, ha elfogna utánuk a vágy, mindegyiket meg tudnám idézni a hangszeremmel.*

Az idő letelt, és nekem el kellett engedtem a lakodalmas nótakirályt, hogy elkezdődhessen a dáridó. A szintetizátoros, a dobos, az énekes-trombitás alkotta trió pillanatok alatt fergeteges bulit varázsolt, amiben többször felhangzott Lajcsi legismertebb slágere, a „Hosszú fekete haj”.